

הגענו הנה לפני שנתיים וחצי. גזאל לא עבד עדיין כסוכן והוא אירגן לי את ג'ודי פונטיין, שהיא ישראלית לשעבר. ג'ודי היא אחת הסוכנות החשובות בעיר ומאוד קשה להתקבל לסוכנות שלה. היא אמרה לי: „יש לך נמשם ושיער ארוך מדי. תסתפרי ואל תחשיבי בשמש“.

היא זרקה אותי מיד לעבודה — צל-מים ותמונות. הייתי מצטלמת ובאה עם תמונות משגעות. היא היתה זורקת אותן. אף פעם לא השבעתי את רצונה. אבל ג'ודי השיגה לי המון עבודה ועשיתי המון דברים, פוסטרים, עטיפות של תקליטים, בגדים וכדומה. והיא כל הזמן דחפה אותי להשתפר ולהשתפר.

לקחתי שיעורי מישחק אצל בוב לינוס, שהוא היום קליינט של ג'ואל. החלטתי לחפש לי סוכן-שחקנים. ג'ודי סידרה לי להיכנס למסיבות יום ראשון בבית של יו הפנר, באחוזת הפלייבוי. קשה מאוד להיות ברשימת המוזמנים למסיבות האלה, אך ג'ודי המליצה וזה עזר. איך שנכנסתי ניגש אלי הפנר, הציג את עצמו ואמר לי-מוכיחה שלו להכניס אותי לרשימה באופן קבוע. מאז אני שם כל יום ראשון, גם במסיבות הגדולות. זה חשוב מאוד להיות מוזמן לאחוזת הפלייבוי, כי כל מי שהוא משהו מוזמן למסיבות האלה זעושים שם המון קשרים. חברה שלי שעבדה איתי על המלאכים של צ'ארלי אמרה לי: „דורית, אני כבר שנתיים באה לכאן כל יום ראשון והפנר אף פעם לא פנה אלי באופן אישי. עד כאן סיפוריה של דורית.“

שאלתי אותה מה עשתה בשביל להיות שחקנית קולנוע והיא ענתה: „שלחתי

פה בקפריסין, עם פיטר סלרס. ידעתי ש-פיטר סלרס באי אבל אף פעם לא פגשתי את ג'ואל. הגעתי ארצה בערב יום-הכיפורים. היו אצלי חברים בבית, פינק פלויד היו על הפטיפון והיתה אועקה. חשבתי שזה מהתקליט, אבל זה בא מבחוף. היו אצלי כ-15 איש. אחד אחד שמעו את הקריאות שלהם ברדיו ועזבו. הבחור האחרון שעזב נקרא אילן והוא אמר: או קיי, דורית, להתראות אחרי המילתמה. הוא נפצע קשה, נסעתי אליו לבית-החולים וטיפלתי בו יומם ולילה. טיפלתי גם בפצוץ עים אחרים, אבל הרגשתי שהארץ לוחצת עלי. חברים שלי מעין-חרוד, שגדלתי איתם, נהרגו. אבא שלי היה חולה אנוש. טוב, אז אני מתנדבת בבית-חולים חדרה, אבל זה לא זה.“

„מה אני רוצה לעשות? נסעתי בלילה ההוא בטרמפים לבית-החולים בחדרה ל-אחר כך לבית-הבראה בנתניה ואחר כך ל-חיפה. וכל הזמן חשבתי. ידעתי שאם אני רוצה לתרום באיזושהי צורה לארץ, אני מוכרחה להגיע למשהו בזכות עצמי.“

באחוזת פלייבוי

אחרי מילחמת יום-הכיפורים עזבה דורית גולד את הארץ ונסעה לחוץ-לארץ.

היא מספרת: זה היה כמו לגור ב-צנינה מתוך הסרט כלבי הקש, אנשים אפורים, חשדניים, ואני עם חציאת מיני וסודרים הדוקים. נסעתי לניו-יורק, עבדתי כדוגמנית וראיתי שזה לא עסק — יותר מדי פגישות וריצות ואלף בחורות מחכות לראיון ורק אחת מקבלת את הג'וב. קיבלתי כמה עבודות ולא הייתי יכולה יותר. לא היה לי כוח לכתת הרגליים בחורף הנוראי, רציתי את זה אחרת. לא רציתי להיות אחת מאלף. תקופה מסויימת עבדתי כמתורגמנית ואז פגשתי את ג'ואל, במסיבה.

חברים לקחו אותי למסיבה בסינגון גט' סבי הגדול, שהתקיימה בסאות-המפטון. היו שם מאות אנשים, ואני ראיתי רק אור תו, ומאז התשנו כל החיים שלי. החלפנו מיספרי טלפון ולא התקשרנו. אחר כך פגשתי אותו בבלומינגדייל. הלכנו לארוחת ערב ושבעיניים אחרי זה עברנו לגור ביחד. ארבעה חודשים אחרי זה התחתנו. כשהכרתי אותו הוא היה מפיק-סרטים ואמר לי: „את חייבת להיכנס לסרטים.“ הוא עשה לי מיכונים ואמר: „את יודעת

זו מתרכזת בפניה של דורית טייבנס ונועה להציגה כשחקנית ולא כסתס-דוגמנית. „אני בתחילת הדרך, מודה דורית, אך היא מאמינה בכוחה ובכישוריה ומשוכנעת בהצלחתה.“

תמונת פירסומת

(המשך מעמוד 45)

דורית יש לי לקוחות כמו רוברט ליונס, שעושה עכשיו סרט עם אליוט גולד ו-ג'רג' ספארד.

בשנות עבודתי פגשתי הרבה מאוד נשים במקצוע הזה, נשים שהפכו לשחקניות. ואני אומר לך: דורית היא לא רק יפהפיה, היא גם שחקנית מצויינת. אני מקבל תגור בות לא רגילות על כל מה שהיא עושה, והיא מקבלת המון מיכתבי מעריצים. יש מזעזען מעריצים על שמה בקולורדו, ו-אחרי שהקרינו את המלאכים של צ'ארלי היא קיבלה עשרות מיכתבי מעריצים. מעריצים שלחו מיכתבים גם לאט מגאזין וגם לפיפ'ל מגאזין. תני לנו עוד שנה שני חיים ואתם בישראל עוד תתגאו, שאחת השחקניות הגדולות ביותר של אמריקה היא משלכם.“

דורית מחייכת וממשיכה לספר: „לא יכולתי להישאר בבית-החולים, הלכתי ל-עבוד בשביל עוררדין בחיפה. אנשים אמר לי: את יפה, למה שלא תעשי עם זה משהו? ואני, תראש שלי בדברים אחרים — דאגתי לאבא שלי, רציתי להיות קרובה אליו, ורציתי גם לשחק. אבא שלי חלם שאני אהיה שחקנית מפורסמת. ידעתי ש-בארץ זה לא זה, פה, באמריקה, יש לי שטרסברג. בארץ יש בית צבי, חלמתי לנסוע. התחלתי לעבוד כדוגמנית ולקחו אותי למודעות של מכונות-כביסה. זה לא היה מה שרציתי לעשות. ידעתי שאני יכולה לתת הרבה מעצמי, הרבה יותר שסתם פרצוף יפה למכונות כביסה.“

פינק פלויד

ביום הכיפורים

ג'ואל עוזב את הבית, לפגישה, ו-השיחה קלחת עתה בעברית. היא לי חבר, שהיתה לו מספרת נשים. בחור נהדר שנתן לי המון אהבה. חיפשתי אצלו את צבא שלי וזה היה משהו. הייתי תי הולכת בתקופה ההיא לחוף הכרמל. חמיד צילמו אותי, אבל לא יכולתי לעשות כלום עם התמונות, כי הוא היה גורא שפרני. הסיפור עם החבר נגמר אחרי שני חיים. תבנתי שאני לא יכולה להיות רק עקרת-בית או אמא לילדים, לצבא לא הלכתי, כי שחורתי בגלל אבא שלי, אבל כשראיתי אותי לטלוויזיה וזואלים אר-

ראיון דורית טייבנס עם המנחה הנוודע ג'וני קארסון במערך-בן משותף מסידרת הראיונות שלו, הלילה.

מיכתבים לשישים סוכנים, עם התמונות שלי. קיבלתי 16 טלפונים, ביקרתי את כולם. ברגע שפתחתי את הפה אמרו לי: „מצטערים, יש לך מיבטא, וזה קשה.“ לקחתי שיעורי-דיבור ואז גזאל החליט לפתוח מישרד והתחיל לדחוף אותי. הוא סידר לי ראיונות אצל ג'וני קארסון בתוכנית הלילה. לא רק שראויינתי, עשיתי איתו מערכונים. הלכתי מפגישה לפגישה, כדי שיכירו אותי. בעיר הזו אנשים חייבים להכיר אותך. את הייבת לוחל לפני שאת הולכת. בעיר הזו הם רוצים לראות את הפנים שלך הרבה לפני שאת עושה משהו. הלכתי לפגישות עם עוד מאתיים בחורות וכל הזמן אמרתי לעצמי: הרצל אמר אם תרצו אין זו אגדה, ואני אומר לך, זה נכון! כל דבר שאת רוצה לעשות בחיים אפשרי. אני כותבת לי את הדברים ועושה תמונה של מה שאני רוצה, ואם אני ארצה, אין זו אגדה. אני אהיה שחקנית קולנוע מפורסמת. אני בטוחה.

בער פלייבוי הוא יו הפנר המפורסם, הנראה בתמונה מימין, בפרופיל. במרכז, חוקן, הוא בעלה של דורית, ג'ואל טייבנס. משמאל: דורית טייבנס, צוחקת בפה מלא. חצי מוסתרת (שנייה משמאל) היא שחקנית הקולנוע ליסה בלאונט.

מוקדם. עשיתי קצת צילומים במילאנו ו-חזרתי ארצה. תמיד אמרו לי שאני גורא יפה. הייתי יוצאת מתוך עצמי ומסתכלת מהצד. תמיד הייתי ביקורתית כלפי עצמי. לפני שחזרתי לארץ נסעתי לקפריסין. הכי מוזר הוא שגם ג'ואל היה באותה תקופה.